

พินพจน์

คนที่คลั่งในอบายมุข
มันก็ต้องทนทุกข์
เพราะอบายมุขที่มันคลั่ง

วันนี้ (15 ตุลาคม 2543) เป็นวันสุดท้ายของการปิดภาคเรียนเทอม
ต้น เพราะรุ่งขึ้น วันที่ 16 ตุลาคม ก็จะเป็นวันเปิดเรียนในภาคเรียนที่
สอง แต่ลูกสาวทั้งสองของปิงที่กำลังเรียนอยู่ในชั้น ม.2 และ ชั้น ม.3
เริ่มมีอาการเครียดกระวนกระวาย ด้วยใจยังไม่พร้อม ยังไม่อยากจะให้
ถึงวันเปิดเรียน

ปิดเรียนอยู่บ้านสนุกสบายนาน ๆ มันก็เลยเริ่มชินเริ่มติดนั้นแหละ
หลังอาหารเที่ยง ปิง ผู้เป็นพ่อก็เลยต้องหาอุบายช่วยคลายเครียด
ด้วยการขับรถพาลูก ๆ ออกเที่ยว เพื่อให้เพลิดเพลิน พอได้ลืม
ความเครียดที่กำลังทะลักป่าเถาโถมเข้ามาในช่วงนี้

เส้นทางที่ปิงจะขับรถพาลูก ๆ ไปท่องเที่ยววันนี้ก็คือบริเวณ
สะพานคอนกรีตข้ามลำน้ำชีฝั่งทางเหนือของสถานีรถไฟลำชีที่เพิ่งจะ
สร้างเสร็จ บริเวณนี้มีทัศนียภาพเป็นธรรมชาติโดยรอบที่งดงามมาก
ยังมีแมกไม้หนาแน่นเขียวชอุ่มไปทั่ว

โดยเฉพาะในช่วงฤดูฝนที่น้ำกำลังเอ่อท่วมไหลหลากด้วยแล้ว ก็จะยิ่งเพิ่มความตื่นตาตื่นใจไปอีกแบบ

มีผู้คนมาออรวมกันมากมายทั้งกลุ่มคนที่ต้องสัญจรไปมา ก็ต้องนั่งเรือข้ามฝั่งแทนรถ(เพราะถนนตรงคอสะพานถูกน้ำเอ่อท่วม) คนมาจับปลา คนต้อนน้ำท่วม เด็ก ๆ อีกเยอะแยะที่มาเล่นน้ำที่ไหลหลากบนถนนอย่างสนุกสนาน

แค่แต่มองดูบรรยากาศก็ตื่นตาตื่นใจไปตั้งหลายกิโลชัดแล้ว..... คงพอจะช่วยคลายเครียดให้กับลูก ๆ ได้บ้างกระมัง

ที่น้ำมันท่วมมากขนาดนี้ก็เพราะเมื่อห้าหกวันที่ผ่านมามีดีเปรสชันลูกใหญ่พัดเข้าในพื้นที่ภาคอีสาน จึงทำให้มีฝนตกชุกติดต่อกันหลายวัน

ปึงจึงคาดว่า คงจะมีน้ำไหลหลากเนืองนอง พอจะสร้างบรรยากาศให้ลูก ๆ ได้เพลินตาเพลินใจ อันจะช่วยให้คลายเครียดให้แก่ลูกสาววัยสะรุ่นทั้งสองได้บ้าง(น้อง ม.2 กับ พี่ ม.3)

และเมื่อไปถึงก็ไม่ผิดหวังจริง ๆ มีน้ำเอ่อท่วมเนืองนองเกินคาดด้วยซ้ำ ลูก ๆ สนุกสนานอยู่กับการเล่นน้ำจับปูดูปลาไปตามประสาเด็กเย็น ๆ จึงได้พากันกลับ

ระหว่างทางกลับ พบเด็กวัยรุ่นชายกลุ่มหนึ่งประมาณหกเจ็ดคนกำลังนั่งล้อมวงเล่นไฟกันอยู่ที่บริเวณหน้าห้องแถวร้านค้าหัวมุมหน้าสถานีรถไฟลำชี ปึงจึงชี้ชวนให้ลูกดู

“โน่นลูกเห็นมั๊ย เขากำลังทำอะไรกันอยู่ฮิ?” ฮิ-เป็นสร้อยภาษาถิ่น

“เขาเล่นอะไรกันล่ะพ่อ ? ” ตู๊ย ลูกสาวคนเล็กวัยสิบสี่ที่นั่งอยู่เบาะด้านหลังโน้มตัวเข้ามาถามอย่างสงสัยอย่างเด็กที่ไม่เคยมีประสบการณ์

“เขากำลังเล่นไฟกันมั้ง” ภรรยา
ออกความเห็น ปิงก็เลยพยักหน้าตอบ
“ใช่”

“เขาไม่กลัวถูกตำรวจจับหรือพ่อ”
ธม ลูกสาวคนโต(วัยสิบห้า)นั่งอยู่ตอน
หน้าคู่กับพ่อเอียงหน้ามาถามอย่างกลางแกลง

“ถ้ากลัวเขาคงไม่เล่น แต่.....บางทีก็เล่นทั้ง ๆ ที่กลัว” ปิงตอบ
จากประสบการณ์เดิมที่เคยมี

“ทำไมเป็นยังงั้นล่ะพ่อ ?” ตู๊ยถามเสียงสูงอย่างเหลือเชื่อ ตู๊ยคิดว่า
‘ถ้ากลัวแล้วยังจะไปเล่นทำไม’

“ก็ ‘กิเลส’ นี่ลูก เล่นแล้วมันสนุก อยากสนุกมากกว่าความกลัวก็
ต้องลองเสี่ยงกันดูนะซี เหมือนอย่างพ่อในสมัยเด็ก ๆ ไง.....”

จากนั้นความหลังอันฝังใจก็ไหลพร่างพรูสู่มนึก.....

เมื่อประมาณปี 2505..... ปิงเริ่มเล่า

“สมัยนั้น แถว ๆ บ้านพ่อก็มีการเล่นพนันกันแบบนี้แหละ เด็ก
เล็ก ๆ ก็จะเล่นไฟเอาขี้ดเป็นเดิมพันบ้าง เม็ดเต้(มะค่า)บ้าง หนัก ๆ
เข้าก็เล่นเอาเงินกันตรง ๆ เลย ได้เสียเยอะทั้งใจดี หรือจะเพราะใจใหญ่

กล้าได้กล้าเสียเพิ่มขึ้นก็เป็นได้” แต่ความจริงก็เพราะใจมันถูกบ่มเพาะ
มาจนกระทั่งเริ่มชินกับการเดิมพันมากกว่า

เข้าทำนอง *ความดีทำบ่อย ๆ มันก็ติด ความผิดทำบ่อย ๆ มันก็ชิน*

“สถานที่เล่นสมัยนั้นแถวบ้านพ่อก็มีหลายที่เช่น หน้าร้านค้าข้าง
ถนน หน้าโรงหนัง บางทีไม่ยอมให้พ่อแม่รู้เห็นก็ชวนกันไปแอบเล่น
ในตรอกซอกซอยเช่นตรอกยายจันทร์ ได้ทุนบ้านในสวนหมอเตี้ย สวน
น้ำไหม บ้านไถ่กก ศาลเจ้า โรงสีเก่าไฉ่เยอะเยอะ.....”

ที่แรก ๆ เล่นตรงไหนก็พอจะได้ แต่ต่อ ๆ มามักถูกตำรวจรบกวน
ปรามไล่ ชู่จะจับจริงจัง จึงได้มีการระวังหลบซ่อนแอบเล่นไฟในพื้นที่ที่
มีคนชดขึ้น

พูดถึงตำรวจจับเด็กเล่นไฟแล้ว ไม่มีเด็กขี่ไฟไฟพ่นคนไหนใน
อำเภอศีขรภูมิที่จะไม่รู้จัก ‘จ้าววลลภ’ กระทั่งมีเด็กลาว(จากท่าตูม)คน
หนึ่งถึงกับร้องเป็นคำกลอนออกมาว่า

จ้าววลลภจับเบอร์จับไฟ อย่าไปเข้าใกล้ไอ้จ้าววลลภ

จ้าววลลภจับไฟ จับเบอร์อย่าใกล้มันเด้อบักจ้าววลลภ

จ้าววลลภจับเบอร์จับหวย ถ่าบ่ อยากชวยอย่าใกล้มันเด้อ

(เบอร์ = หวยเถื่อนหรือหวยใต้ดิน)

จำवलลภ นับเป็นตำรวจตัวอย่างที่น่ายกย่องของไทย เป็นตำรวจที่มีจิตวิญญาณตามอุดมการณ์ของวงการตำรวจไทยอย่างแท้จริง (สำนักงานตำรวจแห่งชาติยุคปัจจุบันท่านอาจจะไม่เชื่อก็ได้เนะ)

พวกท่านอาจคิดว่า

‘ตำรวจไทยอะไรจะดีได้ถึงขนาดนั้น มันมีแต่ในนวนิยายน้ำเน่าละมั้ง’

ลองไปถามเด็กจีไฟไฟฟ้านยุคก่อนปีทศักรภูมิ 2500 ดูดี รับรอง พวกเขาคงตอบ Yes ทุกคนเลยแหละ ราคาต่อรอนน่าจะอยู่ที่ ร้อยบาทเอาจีหมากองเดียว

จำवलลภ นับเป็น **‘เซอร์ปีโก’** ตำรวจมหากาฬของเด็กจีไฟไฟฟ้านสมัยนั้นโดยเฉพาะ แก่ทำท่าจะจับทุกครั้งทีเห็น ชูเน้น ๆ ทุกครั้งที่เจอ ทำท่าชิงชังเอาจริงเอาจังกระทั่งเด็กจีฟ้านทุกคน **‘ขี้หดตดหาย’** เพียงแค่เห็นแต่ไกลก็พากันวิ่งป่าราบ!

ความที่ ‘จีขึ้นสมอง’ จากจำवलลภ ก็เลยพาลกลัวตำรวจทุกคนไป โดยอัตโนมัติอีกต่างหาก.....(ก็นึกว่ามันจะเหมือนกันอะดิ)

“จับหรือไม่จับกูก็เผ่นก่อนละวะ” เฮียงาเสวนาฮาเสกับเฮียเตื่อเฮียปิง เฮียบ้อย เฮียเข และเฮียแดง(ลูกนายตรวจทางรถไฟ)

ท่านผู้อ่านเคยเห็นบุรุษไปรษณีย์ หรือนายสถานีรถไฟตอนแต่งเครื่องแบบมีหมวกสวมไหมครับ(สมัยเมื่อปี 2500) ดูไกล ๆ ละก้อ อื้อฮือเหมือนตำรวจเปียบ !

ถึงขนาดที่เด็กเล่นพนันอย่างพวกเราเคยผลอทะเลึ่งพรวดกระโดด
แผ่นเป็นกระต่ายตื่นตูมบ่อยครั้งไปเลยเชียวละ

บางครั้งที่เด็กพนันก็มักชอบนำสถานการณ์นี้มาใช้แกเล็งหลอกอ่า
กันเองเล่น ๆ ในหมู่นักพนันรุ่นเยาว์ เมื่อเห็นบุรุษไปรษณีย์หรือนาย
สถานีรถไฟกำลังเดินคุ่มมุงหน้าเข้ามาในระยะสี่สิบห้าสิบเมตร พวก
กลุ่มชอบแกเล็งก็จะนัดหมายเริ่มแสดงผลงานกันทันที

“เฮ้ย ตำรวจ !” แล้วพวกมันก็แสดงท่าสะดุ้งทะเลึ่งพรวดโกยอ้าว
หน้าตาตื่นตระหนกให้ดูสมจริงสมจังทันที

เท่านั้นแหละทั้งวงไฟก็จะแตกฮือกระเจิดกระเจิงวิ่งหนีตาม ๆ กัน
เป็นกระต่ายตื่นตูมไปเลยเชียว ละส่งผลให้อุปกรณ์การพนันตกกระจาย
เกลื่อน จากนั้นก็จะมีอีแรงตัวใหม่ที่ ‘รู้กัน’ รีบกรูเข้าไปเก็บ เม็ดแต้ ยาง
ยัด หรือเงิน ที่ตกเรียราดในวงไฟนั้นทันที

พอรู้สึกตัวว่าถูกหลอก พวกผีพนันรุ่นเยาว์ก็ต้องรีบวิ่งกลับมาแย่ง
เก็บเอาทรัพย์สินสมบัติของตนคืนแล้วก็จะมีการด่าพ้อล้อแม่กันขรม เป็นที่
สนุกขบขันขำกลิ้งกันไปอีกแบบ (แถวบ้านท่านมีมังม้วยละอึแบบนี้ละ)

คำเตือน พวกที่เด็กตัวเล็กกว่าห้ามนำวิธีนี้ไปใช้ อาจถูกจะรุ่น
พี่ตีบเอาได้นะดี..555

มีอยู่ครั้งหนึ่ง เหตุการณ์ผ่านมามาตั้งเกือบห้าสิบปีแล้ว ผู้แต่งก็ “ยัง
จำไม่เคยลืมเลือน” เรยขยจริงจึ้งงงงง.....!

ขณะนั้น ปิงกำลังเรียนอยู่ในชั้น ป.5 (2505) เป็นกลางชั้นวาหน้า
หนาวของวันศุกร์ที่ 10 (วันรัฐธรรมนูญ ปิดเรียนต่อเนื่องสามวัน จำได้
ชัดปะ!) ปิงได้ไปเล่น **ไฟ ยี่อิด** (แต่ที่ศิขรภูมิเขาเรียกว่า **ไฟบ้าน** เคื่อ
ส่วน **ป็อกเต็ง** สมัยนั้นที่ศิขรภูมิยังไม่มี จะมีก็แต่ **เก้าเก**) โดยพนันเอาอย่าง
ยัดกันที่หน้าห้องแถวที่ปิดตายบ้านไอ้แมง (น้องเฮียยีนยง) ทางตะวันตก
ของตัวตลาด ตรงสามแยกใกล้กับตรอกยายจันทร์ เพราะเป็นสถานที่
สงบเงียบดี ตำรวจไม่ค่อยจะมากวณ **ฮวงจู้หอฮ่อ** (ชัยภูมิเหมาะสมยิ่ง)
จึงคิดว่า

อันตรายใด ๆ คงดับระงับเสื่อมสูญ.....(อย่างคำสวดนะ)

จะสมาธิยังต้องกำหนดจิต

จะทำธุรกิจก็ต้องวางแผน

จะสร้างบ้านก็ต้องวางแผน

จะเล่นไฟจะไร้แผนได้อย่างไร (อาฮิ อาฮิ อาฮิ)

ถือว่าเป็นความรอบคอบและไม่ประมาท เพราะความประมาทคือ
หนทางแห่งความตาย (ปะมาโท มัจจุโน ปะทัง) ยังไงล่ะท่าน

ผู้ร่วมวงไฟวันนั้นก็มี **ไอ้เลี้ยง ไอ้ปิง ไอ้เฮง(ฮุย) ไอ้หงิ** และ **ปิง** โดย
มีไอ้เลี้ยงเป็นเจ้ามือ เพื่อนทั้งหมดต่างก็เรียนที่โรงเรียนอื่น ยกเว้นปิงคน
เดียว และปิงก็นั่งอยู่ในตำแหน่งหันหน้าเข้าร้าน หันหลังให้ถนน บนตั่ง
โต๊ะเตี้ย ๆ นั้นแหละ

ขณะที่กำลังเล่นกันอย่างเพลิน ๆ เผลอญรอบนี้ไฟของปิงขึ้นสวยสุด ยอด รับประทานล้านเปอร์เซ็นต์ ปิงจึงหงายไฟโชว์ แล้วก็ร้องเพลงนั่งรำป้อไปเรื่อย ๆ.....(ดีใจก๊ากหลายเต๊อ)

‘ตานี้ลงเดิมพันเยอะชะด้วยซี’ แล้วปิงก็เอามือลูบปากทำนองว่า ‘น้ำยายใหญ่ หวานหมู แซบอร่อยคัก’ แต่แล้วปิงก็เริ่มรู้สึกผิดปกติ.....

*‘เอ....คนอื่นทำไมมันเขี่ยเลย ไม่เห็นจะมีบรรยากาศร่วมกับเรา
อย่างที่ควรจะเป็นเลยอะ.....’*

แปลกใจที่ไอ้เลี้ยงก็ทำหน้าหลุบ ๆ คนอื่นก็ทำหน้าเรีย ๆ แหย ๆ พวกมันเป็นอะไรกันไปหมดวะ แล้วพวกมันก็สลับกับเหลือบตาขึ้น มองข้ามหัวเราแบบหวาด ๆ เกรง ๆ

ปิงนึกฉงใจ จึงหันหลังกลับไปทันที พอเห็นว่าเป็นใครเท่านั้นแหละ สันหลังปิงเย็บวาบ....!!!! ขนหัวตั้งชันและขนตามตัวลุกชู สะบัดร้อนสะบัดหนาวเหมือนจะเป็นไข้ หน้าซีดจ๋อยเป็นไก่ต้มไปในบัดดล!

ครูสมพันธ์ นั่นเอง ! ท่านอยู่ในท่านั่งคร่อมจักรยาน ขาข้างหนึ่งยันพื้นไว้ กำลังจ้องปิงเขม็งอย่างเอาเรื่องอยู่ก่อนแล้ว ครูท่านนี้มีอุปนิสัยชอบทำท่าขู่เด็กนักเรียนด้วยท่าที่ขึงขังเอาจังเอาจริง **ตาคุโคตร ๆ** (ตาปลาตุก)

แต่ความจริงท่านเป็นคนติดตก สนุกและอารมณ์ดี เข้าทำนอง ‘แข็งนอก-อ่อนใน’ แต่ประสาเด็กที่เพิ่งเข้าเรียนโรงเรียนนี้ใหม่ ๆ ยังไม่รู้อุปนิสัยใจคอท่าน ในขณะที่ปิงจึงรู้สึกหวาดกลัวสุดขีด กลัวจน สะท้านหัวน้ ไหวจับข้าวหัวใจเลยเซียว

‘เกิดมาก็เพิ่งได้พบได้เจออารมณ์ยังงี้ก็ในครั้งนี้นี่แหละ’ ปิงคิด

“วันจันทร์ไปพบครูที่โรงเรียนนะ” ครูจ้องหน้าพร้อมสั่งท่าทางจริงจังอย่างเอาเรื่อง

“ครับ.....” ปิงพยักหน้ารับปากอย่างแผ่วเบา

รับปากชนิดเหวี่ยงแตกพลั๊ก ทั้งที่เป็นฤดูหนาวนะเนี่ย เกิดอาการหวีว ๆ เหมือนโงนเงนจะเป็นลมล้มลงเลยแหละ เมื่อรับปากแล้วครูสมพันธ์ก็ปั่นจักรยานกลับออกไปต่อทางทิศตะวันตก คงจะไปเสวนากับจำเชื้อพ่อไอ้ผู้นั่นเอง(เพราะเคยเห็นบ่อยครั้ง)

ส่วนพรรคพวกผู้ร่วมวงพนันซึ่งล้วนแต่ศึกษาต่างโรงเรียนกับปิง เขาก็หาต้องเดือดร้อนไม่ พอหายตื่นตระหนกเพื่อน ๆ ทั้งกลุ่มต่างก็พากันจำก๊ากหัวร่องอหายขำกลิ้งไปเลยอะดิ

ยิ่งแต่เห็นปิงกำลังร้องเพลงออกทำรำป้อประกอบอยู่พอดีเสียด้วย ไอ้ปิงได้โอกาสก็เริ่มล้อเลียนมาว่า

“ไหนไอ้ปิง มึงลองร้องรำให้กูดูอีกซักครั้งดี กูประทับใจในทำรำเมื่อซักครู่นี้จริงจริงงงวะ” มันลากเสียงเน้นย้ำซ้ำเติมซะด้วย ไอ้ฮีบอาย.....

“เออ...กูก็อยากดูเหมือนกันวะ” ไอ้เลี้ยงก็เลือกสอดประสานขา
รับกันอีกต่างหาก แล้วพวกมันทั้งหมดก็พากันหัวเราะท้องคึดท้องแข็ง
ขำกลิ้งกันต่อ

‘ไอ้ห่าแม่ง...ขำกันอยู่ได้’ ปิงนิคโมโหอับอายอยู่ในใจ ทั้งเสียท่า
หน้าแหกชนิดหมอไหนก็ไม่กล้ารับเย็บ แอนตาซิลก็ไม่กล้าจ่ายแน่นอน
เมื่อมันเซ็งมะก้องต้องจนไม่มีอารมณ์จะเล่นพนันกับเพื่อน ๆ ต่อ
ปิงจึงเดินคอดกหน้าจ้อยกลับบ้าน โดยมีเสียงหัวเราะไล่หลังอย่างเจ็บ
อาย

‘ไอ้เห...เป็นมึงบ้างแล้วมึงจะรู้ซิก’ ปิงนึกเคืองที่พวกมันพากัน
หยันเยาะล้อเลียนอย่างสนุกบนทุกข์ของตน ‘ไอ้ฮีบฮ้าย.....แม่งเอ๊ย..’
แต่โดยความเป็นจริงมันก็เป็นโจ๊กที่น่าตลกขำขันจริง ๆ นั่นแหละ

วันนั้น ปิงรู้สึกเซ็งระเบิด ไม่มีกะจิตกะใจจะออกไปเล่นนอกบ้าน
จึงต้องทรมานเก็บตัวอยู่แต่ในบ้านทั้งวัน เกิดอาการหดหู่ซึมเซาเหงา
หงอยและปริวิตกเป็นอย่างยิ่ง ครุ่นคิดอยู่ตลอดเวลา จะหาทางแก้ปัญหานี้
นี้ให้ลุล่วงได้อย่างไร ปิงรู้สึก ‘กลัว’ ผลกรรมและอาญาที่จะได้รับ ถึง
ขั้นเฉียนประธานที่หน้าเสาธงเลยเชียวนะ มันทั้งเจ็บและอับอายเป็นคำ
รบสอง(เป็นระบบทำโทษปกติของสมัยนั้น)

ยามเย็นบ่ายสี่โมงครึ่ง ขณะที่ปิงกำลังก่อไฟ(เตาถ่าน)หุงข้าวอัน
เป็นภารกิจประจำ **กั้ง**ซึ่งเป็นพี่ชาย(ห่างกัน 3 ปี) เห็นอาการวิตกซึมเซา
เหงา ๆ ผิดสังเกตของน้องชาย ก็เข้ามาซักถาม

“ไอ้ปิง มึงเป็นอะไรไปวะ”

พี่น้องวัยใกล้เคียงกันบ้านนี้ก็มิแต่ มึง-กู กันเป็นปกติ
นั่นแหละ บ้านใคร ๆ ในอำเภอนี้ส่วนใหญ่ก็มักเป็น
แบบนี้ทั้งนั้น มันเป็นวัฒนธรรมทางภาษาของท้องถิ่น
นี่ไปแล้ว(ยกเว้นพวกลูกข้าราชการ เขาพูดเพราะมาก)

“เปล่า...ไม่มีอะไรนี่” ปิงอับอายที่จะบอกความ
จริงออกไป

แต่เพราะอาการปรีวิตกกังวลที่ปิดไม่มิด กังยังสังเกตเห็นชัด
สักครูใหญ่ตอนที่ปิงกำลังล้างถ้วยจานหลังอาหารเย็น กังก็วนเข้ามาถาม
อีกเพราะความเป็นห่วงน้อง

“ปิง มึงเป็นอะไรไป ไหนมึงลองบอกกูมาตามตรงซิ” กังเริ่ม
คาดคั้น

ปิงถอนหายใจยาว จะไม่เล่าให้กังฟังหรือก็อึดอัดใจจะบ้าตายอยู่
แล้ว ระบายออกมาเสียบ้างก็ดีเหมือนกัน จึงซังกะตายเล่าเรื่องทั้งหมด
ให้กังฟัง

พอเล่าจบเท่านั้นแหละ กังก็ฉันท้าหัวเราะขำก๊ากขึ้นมาอีกคน ปิง
รู้สึก ‘เจ็บจี๊ด’ อับอายซ้ำสอง

‘ไอ้हां...รู้รึกูไม่เล่าดีกว่า’ ปิงรู้สึกเสียดายปากที่ได้เล่าออกไป

เมื่อกังยังคงเห็นความซิมเคียดไม่มีอารมณ์จะร่วมขำด้วยของ
น้องชาย จึงเริ่มได้สติ และคงนึกสงสารเห็นใจ ก็เลยกลับลำหันมาตะ
ไหล่พูดจาปลอบใจน้อง

“มึงไม่ต้องกลัวหรือก เดี่ยวแกก็ลืมนะ”

ปิงยังรู้สึกว่ พี่ชายพูดเหมือนกับเห็นเป็นเรื่องจ๊็บจ๊อย

‘ไอ้บ๊อ๊าย.....กูละก ลืมใจจะตายซัก’ ปิงนึกค้อนในใจ

ตกยามคำคืน ปิงก็ยั้งคิดมาก นอน(เอาขา)ก่ายหน้าผากฟุ้งซ่าน
พล่านทุรนไปหมดอย่างไม่เคยเป็นมาก่อนในชีวิต **‘พิษพนัน’** นี่มันทุกข์
จริง ๆ คิดหาสารพัดวิธีเพื่อจะคืนให้หลุดจากบ่วงกรรมที่ได้ทำเอาไว้
ยั้งคิดก็ยั้งมีคมนจนหนทาง

‘คราวนี้ถูกงถูกเขียนประจานหน้าเสาธงแน่ ’ แค่คิดก็ยั้งสะท้าน
หวั่นไหวไปถึงไหน ๆ แล้ว ‘โ๊โ๊โ๊...ถ้าถึงเวลาประหารกูจะทนทาน
ด้านไหนมัยเนี่ย.....’

คืนนั้น..... กว่ปิงจะข่มตาให้หลับลงได้ก็เล่นเอาถึงกับอ่อนเปลี้ย
เพลียใจไปสุด ๆ (หนู ๆ ทั้งหลายที่ได้อ่านก็เก็บเอาไปคิดด้วยนะ การ
ลักขโมย หรือการทำความผิดอีกหลาย ๆ อย่างก็ให้ผลไม่ต่างกันนัก
หรือกรรับ)

วันนี้(อาทิตย์) ก็อีกทั้งวัน ปิงยังคงปริวิตกทุกข์ร้อนไม่สร้างชา
กระวนกระวายไม่เป็นอันทำอะไร เหม่อลอยและครุ่นคิดแต่จะหาทาง
แก้ปัญหาวางไรดี ไม่มีอารมณ์จะออกไปเล่นนอกบ้านอย่างเคย อีก
อย่างก็กลัวจะถูกเพื่อน ๆ หัวเราะเยาะหยันให้เจ็บอายได้อีก จึงต้องจำใจ

ข้างตัวเองอยู่แต่ในบ้านอย่างแข็ง ๆ คนที่เคยแต่ออกไปเล่นนอกบ้านทั้งวัน พอปุปปัปต้องถูกจับให้อยู่แต่ในบ้านมันจะทรมานจะไหนหนาค!

บ้าย ๆ กิ่งกลับมาจากเที่ยวนอกบ้าน เห็นสีหน้าหมอง ๆ ของน้องปิงก็ตรงเข้ามาโอบไหล่ปลอบใจว่า

“ป้านี้แกลืมหกดแล้ว.....เชื่อกูน่า”

‘ก็คืออยู่หรงก’ ปิงนึกในใจ ‘แต่อยากเตะมันตรงที่พุดไปจำไปนี้แหละ ไอ้ห่า.....เห็นเป็นเรื่องจีปะตัวไปได้ คนยังกำลังใจเสีย ๆ อยู่ด้วย ไอ้ฮีบฮ้าย....’

วันดีเคย (D – Day)

(แต่ความจริงน่าจะเปลี่ยนเป็นDeath Day = วันมรณะ)

วันนี้ ต่อมความเครียดของปิงถูกกระตุ้นให้ทำงานหนักตั้งแต่เช้าตรู่

ตื่นเช้าวัน**จันทร์(ไร)** ‘กลุ้มใจแม่ง.....’ ปิงคิด ‘ไม่อยากไปโรงเรียนเลย แต่ไม่รู้จะบอกเตี้ย-แม่อย่างไร แต่ถึงบอกไป แม่คงฟาดเพิ่มอีกแน่ ๆ เพราะ แม่เกลียดคนเล่นไฟ่มากกกก’ (อันเป็นผลมาจากเตี้ยที่ชอบประพาดตินั่นเอง)

กินข้าวก็ไม่มีรสชาติ(no car no nation-สำนวนเมียเช่ายุคนั้น) แถมฝืดคอ กล้ากลืนฝืนกินได้นิดเดียว ก็เพลอพุ่งช่านอีก

‘เตี้ยแม่หรือก็มัวแต่สนใจขายค้ายู่หน้าร้าน ไม่ได้มีเวลาจะมาใส่ใจพอที่จะสังเกตเห็นอาการผิดปกติอย่างนี้ของลูก ๆ หรือก อยากจะคิดพึ่งพาอะไรบ้างก็ดูจะยากสั’

ส่วนเจ้เหนียง พี่ 6 (อายุห่างกัน 7 ปี) เข้ามาเห็นอาการซึม ๆ กินข้าวไม่ลงของน้องปิง ก็แหงซ้าเข้าไปให้ีกว่า

“ปิง มึงเป็นอะไรของมึงหา?”

เหนียงถามเหมือนจะดักหน้าด้วยคาคว่าน้องชายคงจะงอแงหาเรื่องด้วยไม่อยากจะไปโรงเรียนมากกว่า เพราะปิดเรียนมาหลายวันเดี๋ยวกมักจะติดเล่นติดบรรยากาศเก่า ๆ ที่ สนุกเพลิดเพลิน

“ไม่เป็นอะไรหรือก ไม่ต้องมายุ่ง!”

ปิงก็สะบัดเสียงโต้งกลับไปเช่นกัน ด้วยคิดว่าคงหวังพึ่งอะไรไม่ได้อยู่แล้วนี่ ยิ่งแต่กำลังอารมณ์เสีย ๆ อยู่ด้วย เลยถูกพี่สาวว่ากลับมามีอีก

“มิให้กินก็กิน ๆ ไป อย่างมากเรื่อนักนะ” คราวนี้เจ้เหนียงคงคิดว่าปิงอารมณ์เสียเรื่องกับข้าวไม่ถูกปากไปซะอีก

‘โธ่ถ้ง ผีซ้าคำพลอยเอาจริงจริง แม่้งเฮ้ย.....’ ปิงนึกสบท

ใกล้ ๆ กันนั้น **กั้ง**⁺(พี่ 7 – ส่วนเราน้องนุชสุดสวาทองค์ชาย 8) ก็กำลังแต่งตัวจะไปโรงเรียนเช่นกัน ได้ยินการสนทนาต่อว่าต่อขานของพี่สาวและน้องชายเมื่อครู่ ก็ให้นึกสงสารน้อง จึงเข้ามาปลอบ

“เชื่อกูเถอะ ครูสมพันธ์แกล้มไปแล้วแหละ แกไม่พอจะจำไว้หรือกนำเรื่องจีปะตัวแบบนี้” กั้งก็เป็นศิษย์ครูสมพันธ์เช่นกัน

‘เฮอ ยังจี่ค้อยเข้าท่าหน่อย พอมีกำลังใจขึ้นมั่ง’

ปึงคิดอย่างอ่อนใจ แม้ไม่ค่อยจะน่าเชื่อถือเท่าไรเลยก็ตามที

จากนั้นปิงจึงจำเป็นต้องฝืนใจแต่งตัวชุดนักเรียนโดยไม่ลืมหิ้ว
กางเกงไว้สองชิ้นกันเจ็บแล้วจึงก้าวเข้าไปโรงเรียน(สู่แดนประหารลาน
นรกหน้าเสาธง) ก้าวออกไปอย่างไหวหวั่นพรั่นพรึงระทึกขวัญ

เป็นอุบัติเหตุแห่งชีวิตที่ไม่เคยคิดว่าจะได้ประสบพบเจอ! มันช่าง
ทุกข์ทรมานใจจริง ๆ ใครไม่มาเป็นลูกก็คงไม่รู้สึกรู้หา.....ปิงรำพึง
ขณะเดิน

เดินผ่านร้านตัดเสื้อผ่านครประดิษฐ์ (ของยายพันธ์-เฮียปิ้ง) เห็นข้อ
ธรรมะที่จากมานั้งแคด ว่า

อันเลือร้ายก็มักตายเพราะลายหนัง
คนที่คลั่งในอบายมุข
ก็ต้องทนทุกข์เพราะอบายมุขที่มันคลั่ง

‘ โอ้โฮตรงกับกฎเฉยแหม่ง !’ ปิงคิด

“ถึงโรงเรียนกลับยิ่งเพิ่มความวิตกหวาดหวั่นพาลขึ้นเสียจะราด”

ปึงเล่า

“ผมต้องไปชิมเหมาตึงสดอยู่ในห้องส้วมต่อ คิดสองจิตสองใจจะ
เข้าแถวเชิญรช สวคมนต์หรือจะนั่งบนหลุมส้วมคมกลิ่นจี๊ดดีหว่า.....”

ส้วมสมัยโน้น (ปี 2505) ไม่เหมือนส้วมสมัยนี้หรอกนะหนู ๆ
โปรดทราบ มันเป็นส้วมแบบขุดหลุมลึกประมาณหนึ่งเมตรเศษ ๆ (ถ้า
ลึกกว่านั้นก็อันตรายสำหรับเด็ก) แล้วก็มีย่อนไม้หนา ๆ สองท่อนมา
พาดกลางหลุม เหมือนตะเกียบคู่วางอยู่บนถ้วยถ้วยเตี้ยวนะ พอให้นั่ง
ยอง ๆ อีหรือนั่งได้ ฝาที่ใช้ล้อมรอบหลุมก็เป็นสังกะสีมือสองเก่า ๆ พอ
มิดชิด แต่รู้ก็พรวรรอบทิศทางเช่นกันล่ะ

ไอ้ท่อนไม้หนา ๆ สองท่อนที่วางนี้ มันก็สร้างประวัติศาสตร์อัน
อัปยศให้กับเด็กยุคนั้นมาแล้วมากมายหลายรุ่น เพราะถ้าเผลอขยับตัวไม่
ดี ไม่ถูกจังหวะ มันก็จะพลิกทำให้เด็กพลัดตกส้วมอยู่บ้างเหมือนกัน
กระทั่งบางคนถึงกับได้รับฉายาจากเพื่อน ๆ ว่า ‘ไอ้ตกส้วม’ ก็เคยมีนะ
.....สิบอกให้ (อันนี้ไม่ได้โม้เรยยย.....555)

ผู้เขียนขอยืนยันว่าเป็นเรื่องจริง หนู ๆ ลองไปถามคนรุ่นปู่ย่าตา
ยายดูดี ถ้าไปถามรุ่นพ่อแม่บางทีก็อาจจะยังเกิดไม่ทันนะคร้าบ)

เพราะฉะนั้นเรื่องกลืนในห้องส้วมจึงไม่ต้องพูดถึง เหม็นคละคลุ้ง
จริงใจสุด ๆ สอดผสานกับเสียงดนตรีที่กรีดจากฝี๊ปกแมลงวันนับร้อย
นับพันมาช่วยขับขานประสานเสียงกล่อมอารมณ์อย่างผสมกลมกลืนอีก
ต่างหาก ราวกับทิพย์วิมานในสรวงสวรรค์ก็มีปานเลยเชียว พวกหนู ๆ
สนมัยละ?

จิตกรใช้อารมณ์ผสมสี่

นักดนตรีใช้อารมณ์ผสมเสียง

นักร้องใช้อารมณ์ผสมสำเนียง

แมลงวันใช้ปีกเพียงกรีดเสียงไป

เมื่อนี้รดอีราดลงถึงพื้นคราใด เสียงขับกล่อมบรรเลงผสมกลิ่น
ทิพย์สุคนธ์ระเหยก็จะยิ่งทวีคุณเหมือนคอนเสิร์ตคาราบาว่ามีปาน
มารดามันเอ๋ย.....

“พอผมเข้าไปนั่ง มันก็เกิดปวดอึขึ้นมาจริง ๆ ซะด้วยนะพี่” ปิง
เล่า

ปิงจึงเริ่มออกแรงเบ่งเพื่อเร่งให้ขีปนาวุธได้ถูกจุดประทุขับเคลื่อน
แต่ที่ข้างฝากลับมีข้อความท้าทายน่าเตะว่า ‘ แน่จริงอย่าเบ่ง ’

‘ บักห่า...เขียนมาด้าย ช่างไรน้ำใจเหลือเกินส์ส์ส์ ’ ท่านว่ามะ?

ระหว่างจรวดกำลังถูกขับเคลื่อน ปิงก็ก้มลงมองกะเล้งเป้าจะให้
บอมบ์ถล่มยังยอดเจดีย์ทองคำก้อนที่ตั้งตระหง่านสูงสุด เรื่องแม่นยำ
อย่างนี้ปิงไม่เป็นสองรองใครอยู่แล้ว กินเดิมพันมาสามสี่รายแล้ว หุ หุ หุ

“ขนาดเล่นพนันหยอดหลุม ทอยกอง เข้าเส้น เล่นบ้อ ผมก็กิน
เพื่อน ๆ มาเรียบเลยนะพี่” ปิงคุยโว

แม้แต่ในหลุมเหี่ยวหลุมจืดก็ยังมีเดิมพันกันได้ เด็ก ๆ เมืองนี้ดูจะจี
ไฟจีพนันเข้ากระแสโลहितจริง ๆ แซะ (เด็กบางกลุ่ม มิใช่ทุกคนนะ
อย่าเพิ่งมีน้ำโหเสียละ) ปิงยังคุยต่ออีกว่า

“โรคพนันเข้ากระแสเลือดนี่มันคงจะเป็นกรรมพันธุ์นะพี่ ขนาด
ลูกสาวผมเรียนอยู่ชั้นประถมหนึ่ง มันยังไปเดิมพันกับเพื่อน ว่านักเรียน
รุ่นพี่คนที่กำลังแสดงละครในโรงเรียนเป็นนางพันธุรัตน์นั้น เป็นผู้หญิง
หรือผู้ชาย คิดดูดิ”

“เออ..แล้วยังไงต่อ” ผู้เขียนก็หลงเพลินตามคำเล่า

“ลูกผมมาเล่าบอกว่า.....

“ไอ้เปิดยักษ์มันถาม(ข้าว)ฟางว่าคนแสดงเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย ฟางก็บอกว่าเป็นผู้ชาย มันไม่เชื่อแถมทำเคมีพันตั้งสองบาทเนะพ่อ”

“เออ แล้วฟางว่าไง?”

“ฟางก็รับเคมีพันตามคำท้าสิพ่อ” ลูกตอบเจ้า ๆ

“แล้วฟางทำไมไปกล้าเคมีพันล่ะลูก ตั้งสองบาทเชียวนะ” ก็เป็นค่าขนมทั้งวันในสมัยนั้นเลยนะดิ

“ก็ฟางได้แอบไปดูตอนพี ๆ เขาแต่งตัวนี่พ่อ” ลูกฟางเล่าเสียงจ้อย

“อย่างนี้ฟางก็เอาเปรียบเพื่อน นะดิ” ปิงท้วงในความเจ้าเล่ห์ของลูก

“ฟางไม่ได้หลอกเขาที่ไหนพ่อ เขามาท้าเคมีพันกับฟางเองตัวะ” ลูกออกสำเนียงสุรินทร์ของแท้เลย

“ผมนึกถึงและภูมิใจในความฉลาดเจ้าเล่ห์ของลูกอยู่นะ” ปิงเล่า

“แต่ไม่อยากให้มันติดอยู่ในกมลสันดานเหมือนผม เพราะมันเป็นโทษมากกว่าเป็นคุณ ผมจึงอบรมตักเตือนและเสนอแนะให้ลูกเอาเงินไปคืนเพื่อน สอนถึงพิษภัยของการเอาเปรียบเพื่อนและความไม่ซื่อสัตย์ต่อเพื่อน.....”

“แล้วลูกนายยอมทำตามมั้ยะ” ผู้เขียนถาม

“ลูกยังเล็ก ยังเป็นไม้อ่อน คัดไม่ยากหรือพี่ ลูกมาแล้วว่าได้เอาไป
คืนให้เพื่อนแล้ว แต่เพื่อนไม่ยอมรับ เลยพาเพื่อนไปเลี้ยงขนมแทน ดูดู
มันเป็น” มันก็แก้ปัญหาลงมือทำได้เลยนะ

ส่วนเรื่องของปิงที่กำลังอรรอยเหาะก็ต้องลัดเลาะกันต่อณะกะร้าง
ความเดิมที่ปิงกำลังส่องกล้องเล็งจะบอมบ์ยอดเขาเอฟเวอร์เรส
อยู่นะ ยังจำได้อยู่ นะครับ

ก่อนจะทิ้งบอมบ์สายตาก็พาไปพบแต่แมลงวันหัวเขียวหัวดำเป็น
ร้อย ๆ และหนอนที่ซ่อนไขยัวะเยี๊ยะในกองอุจจาระเป็นที่น่า
สะอิดสะเอียนชวนอาเจียนยิ่ง

เห็นแต่หนอนซ่อนไขจนขี้หด
แมลงวันเขียวสดบินหึ่งหึ่ง
บ้างก็ตอมหนอนก็มุดเหม็นสุดซึ่ง
จ๊ิราดถึงก็แตกซำมาเกาะเรา.....อึยย.....

ด้วยความ ‘หยะเหยง’ ปิงจึงขยับแขนและขา เพื่อเป็นการจับไล่กัน
ไม่ให้แมลงวันบินมาเกาะ ประกอบกับความ ‘ตึกกะใจ’ กับเสียง
‘ระฆังพิฆาต’ ที่ก้องกังวานมากระตุกเด็กกำลังประสาทรับประทาน
(ประสาทแดก)ของปิงพร้อมกันสองเค้งพอคิบพอดีอีกต่างหาก ทำ
เอาปิงถึงกับสะดุ้งผวาซำเข้าให้ เป็นเหตุให้ท่อนไม้ที่รองเหยียบเกิด
พลิกไหว ขาข้างหนึ่งจึงพลัดหลุดตกลงไปในหลุมส้วม !

แต่.....เศษบุญที่แขนซ้ายข้างเดียวกันนั้นดันผ่าไปเกาะคล่อม
ท่อนไม้ที่รองเหยียบไว้ได้อย่างหวุดหวิด ขาซ้ายจึงห้อยต่องแต่ง ๆ
เหนือกองอุจจาระอย่างเนียนวิธ ‘ดีดเดียว’ ต้องตะเกียกตะกายพุงตัวเอง
ขึ้นมาได้อย่างทุลักทุเล

ท้องแขนด้านในซอกรักแร้ลอกแดงเป็นปื้นปวดแสบปวดร้อน
ขึ้นมาทันที เสมือนกับจะเป็นลางสังหรณ์ชื่อว่า **‘หน้าเสาธงคงเจอดีแน่’**

จะหลบซ่อนเพื่อหนีไม่เข้าแถวหรือปิงก็กลัวเคราะห์ ‘สามแดง’ คือ
ผิทั้งหลบแถว หลบหนีโทษทัณฑ์และขัดคำสั่งครู ปิงจึงจำใจเดิน
หงอย ๆ ซังกะตายออกไปเข้าแถวเชิญธงชาติราวกับเดินเข้าลานประหาร
ยังงังยังงั้น

ระหว่างเข้าแถวเชิญธง
ชาติกลางสนามหญ้าหน้าอาคาร
เรียน แดงก็ร้องเปรี้ยว ด้วย
ความกลัวจับขั้วหัวใจ ทำเอาปิง
ถึงกับหน้าซีดเผือด กระทั่ง

เด็กชายฮั่ว เพื่อนสนิท ออกปากทักถามมาอย่างอาทร

“ไอ้ปิง มึงเป็นอะไรไปหา ไม่สบายรีเปล่า ? ” แล้วมันก็เอามือมา
แตะหน้าผากเราเพื่อเช็คอาการ

“เอ...ก็ไม่ร้อนนี่นะ ” แล้วฮั่ว(หัวหน้าห้อง)ก็มาจับแขนให้ขยับเข้า
ที่ให้ตรงแถวตรงแนว

“เฮ้ย มือมึงทำไมเย็นเฉียบเลยวะ !!!?” ฮั่วจ้องหน้าสงสัย

พลันสายตาปิงก็เพิกเฉยเลื้อยไปพบ ‘เพชรฆาตตาปลาตุก’ เข้า
จิงเบอร์ ก็**ครูสมพันธ์**นั่นไง ท่านยืนถือไม้เรียวหน้ามึงทิ้งอยู่ข้าง ๆ
เสาชิง ปิงจึงเริ่มใจสั่นร้าวระทึกตึกตักเหงื่อภาพแตกพลั๊ก และนึกรำพึง
อย่างปลงตก

‘งานนี้กูไม่รอดแน่เลย.....’

ระหว่างที่พิธีเชิญธง – สวดมนต์กำลังดำเนินการ ปิงได้แต่ภาวนา
ในใจปากก็ขมขมบิบไปว่า

“พุทช้งคลาดแคล้ว ชัมมังคลาดแคล้ว สั้งช้งคลาดแคล้ว พ่อแก้ว
แม่แก้วช่วยลูกแก้วด้วยเถิด สาธุ.....”

คาถาศักดิ์สิทธิ์บทนี้แม่ของปิงเคยใช้เสกเป่าหากินมาบ่อยครั้งแล้ว
ไฟไหม้ น้ำร้อนลวก แมลงสัตว์กัดต่อย เกล็ดขี้ดยอก ฟกช้ำดำเขียวแมงกั
นำมาใช้เป่าพ่นรักษาได้ทั้งสิ้น เสมือนเป็น ‘**คาถาครอบจักรวาล**’

บ่อยครั้งที่ปิงก็พยายามจะปฏิเสธไม่ยอมรับคาถานี้ เพราะ ‘กลิ่น
น้ำหมากแม่ที่เหลืจะทน ฝอยน้ำมันดัดที่เหลืจะรับ’ พ่นออกมาแต่ละ
ที แดงเทือก (ก็แม่เคี้ยวหมากนี่นะ) กลิ่นหรือก็คละคลุ้ง

วงแขนที่เปราะเปื้อน	มนตรา
ส่งกลิ่นป่วนอุรา	ลึกล้ำ
จะหลบหลีกฉันใด	สุดเลื่อง
หนีเคราะห์ปะกรรมซ้ำ	ชอกซ้ำสุดเจलय

(ที่ใช้สีน้ำตาลเข้มนี้พิมพ์ ก็เพื่อให้ตรงกับสีน้ำหมากของ
แม่พะเตอ...555)

แต่ ณ วันนี้เมื่อถึงคราวจวนตัว ปิงกลับเปลอนน้ำมันออกมาใช้ได้
อย่างอัตโนวัติ! (นี่คือตัวอย่างของอิทธิพลจากความคุ้นชินที่น่าคิด)

ขณะเดียวกันก็ต้องคอยหลบหน้าหลบตาครูสมพันธ์ท่านเป็น
พัลวัน กล่าวถ้าครูเห็นหน้าแล้วอาจจะเป็นเหตุให้นึกย้อนถึงเรื่องเล่น
ไฟในอดีตได้ อีทีนี่แหละได้เตือนรื้อนแน่ ๆ

ปิงย้อนคิดถึงคำพูดที่พี่ชาย(ก๊ง)ได้ปลอบใจไว้ว่า
'เหตุการณ์ก็ผ่านมามาตั้งสามวันแล้ว ท่านจะลืมอย่างที่เสียก๊งบอก
ไว้มั้ยหนอ.....'

แล้วปิงก็เปลอเริ่มคิดฟุ้งซ่านเรื่องอะไรต่อมิอะไรเตลิดไปอีกไกล
โข จนกระทั่งพิธีการหน้าเสาธงเสร็จ ครูท่านอื่นก็ออกมาให้โอวาทต่อ
แต่จะพูดอะไรปิงก็ฟังไม่รู้เรื่องเลย จิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว มัวแต่
เปลอฟุ้งซ่านพล่านไปทั่ว

มารู้สึกตัวอีกทีก็ตอนที่ถูกไอ้เสี้ยะยัง(วิชัย) เพื่อนรักมันผลักให้
ออกเดินตามแถวเพื่อเข้าห้องเรียน แถมมันยังต่อว่าปิงอีกแน่นะ
“ไอ้ห่านี่ ใจลอยชิบหายเลย”

‘เฮ้อ โล่งออกไปเปลาะหนึ่ง’ ปิงก็ใจชื้นขึ้นมาอีกเปลาะ

ทุกชั่วโมง เวลา นาฬิกาจากนี้เป็นต้นไป คู่มันจะช่างผ่านไปอย่าง
เชื่องช้าเหมือนเต่า(ขาขาด)คลาน ต้องคอยลุ้นระทึกเหมือนเกมส์ชิงร้อย
ชิงล้านประมานนั้นเลย บางครั้งที่ครูสมพันธ์เดินผ่านมาปึงถึงกับผวา
สะดุ้ง ต้องรีบหลบฉากซะแว็บทันที จะประมาทได้ป้อออ.....

ช่วงเช้า..ก็ผ่านไปอย่างปลอดภัย แต่ก็ยังมีช่วงบ่ายให้ตื่นเต้นรอล
ลุ้นระทึกต่อ

เพื่อความมั่นคงปลอดภัยในสวัสดิภาพของเด็กและเยาวชน(จี
พন্ন) ปิงจึงต้องผันตนให้ห่างไกลครูสมพันธ์ให้มาก ๆ เข้าไว้ กิน
อาหารเที่ยงก็เลี้ยงไปขอบ ๆ ร้วโรงเรียนโน่น ปิงคิดว่า

‘ **จีนแอ็คไปนั่งกินที่โรงอาหารอาจจะถูกประหารก็เป็นได้** ‘

“ก้นไว้ดีกว่าแก่นะไ่อนาย” แม่(คนโคราช)เคยสอนไว้อย่างนี้นี่นา

‘ **แล้วช่วงบ่ายก็จะรอดอีกไหมหนอ.....** ‘ ปิงยังกังวลต่อ

ในที่สุด ปิงก็เลยต้องยกมือท่วมหัววันทาสาลพระภูมิที่ริมรั้วนั้น
แหละ พร้อมทั้งบริกรรมคาถา**มหาศักดิ์สิทธิ์พิฆิตภัย**(ที่แม่ให้มา)
ทันที

“พุทชังคลาดแคล้ว ชัมมังคลาดแคล้ว สังฆังคลาดแคล้ว พ่อแก้ว
แม่แก้วช่วยลูกแก้วด้วยเถิด สาธุ.....”

จวบจนกระทั่งบ่ายหนึ่ง.....บ่ายสอง.....บ่ายสาม แล้วก็บ่าย
สามครึ่ง.....แถ้ง ๆ แถ้ง ๆ แถ้ง ๆ.....

พอได้ยินเสียงระฆังเลิกเรียนอันเสนาะไพเราะหูที่เราสู้นรอย่าง
ทรมานใจ พอระฆังเริ่มขับขานกังวานแว่ว
 หอบกระเป่า แผ่นแปะลิ้น รีบแจวอ้าว
 ใส่เกียร์หมาดลาลมด้วยสองเท้า
 ทีมชาติเราก็จิตซ้ายบอกได้เรยยย.....

 ปิง รีบแจวอ้าวหอบกระเป่าสมุดหนังสือออกวิ่งตื้อ ใส่เกียร์
 หมาดลาลมโกยอ้าวอย่างรวดเร็วยุคชีวิต (ทีมชาติจิตซ้าย
 ไปเรยยยฮะ..ขอบอก ะ)
 ปิงวิ่งกลับบ้านด้วยจิตที่ร่าเริงเบิกบานที่สุดในชีวิต มันโล่งอกราว
 กับได้ยกภูเขาทิ้งโครม ปิงรู้สึกแปลกใจว่า.....
 ‘เอ เสียงระฆังตอนเลิกเรียนทำไมมันไพเราะเสนาะหูกว่าเมื่อเช้า
 วะ’

 เพราะเมื่อเช้าเล่นงานปิงเอาซะเสียศูนย์จนถึงกับเกือบตกส้วมเนอะ
 ด้วยความที่เป็นห่วงน้องชาย เมื่อเจอกันยามเย็นหลังบ้าน⁺กั้งก็ทัก
 ถามมายังน้องชายทันที
 “”เป็นไงปิง เจอดีมัย?”
 “ไม่วะ” ปิงตอบยิ้มแย้มแจ่มใสซึ่งผิดกับเมื่อเช้าลิบลับ
 ปิงนึกขอบคุณพี่ชายอยู่ในใจที่คอยให้กำลังใจและช่วยปลอบใจ
 อย่างรู้ใจปิงมาตลอด นึกชมเชยเกมทิ้งในคำทำนายอันแม่นยำ(ราวกับ
 ตาเห็น)ของกั้งจริง ะ

‘มันรู้ล่วงหน้าได้ยังไงวะ?’

ปึงเกิดความเชื่อมั่นและศรัทธาในตัวพี่ชายขึ้นอีกอักโข จึงถามกั้ง
ไปว่า

“แล้วพรงนี้แกจะนีกออกจำได้ขึ้นมามั้ยวะ?” เพราะยังกังวลอยู่
กั้งเข้ามาตบหลังแปะ ๆ เลิกควี้ยม ๆ ตอบอย่างปลอบใจ
“เชื่อกูเหอะ แกลืมาแล้ว”

*******อวสานอินทรีแดง*******

หากสนใจจะติดตามผลงานเรื่องอื่น ๆ ต่อ
โปรดคลิกไปที่

www.sura.ac.th ➡ **ลิงค์**ในเว็บ ➡ **นวนิยาย**

